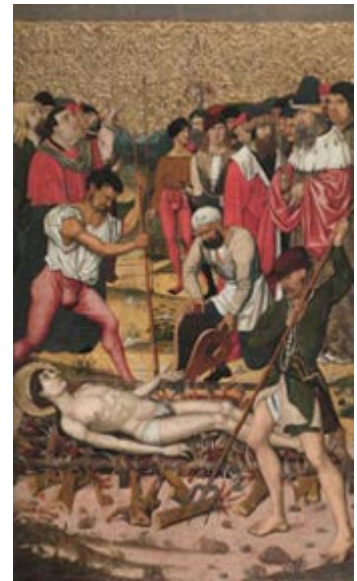
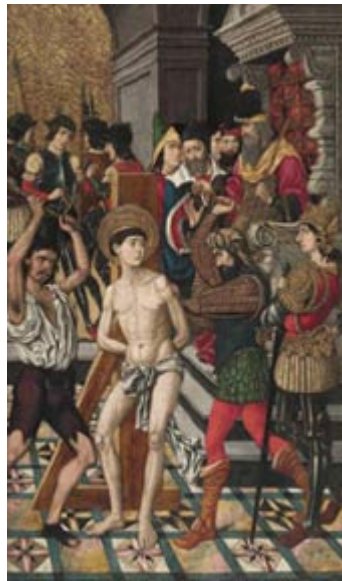

EL PERIPLE DEL RETAULE DE SANT VICENÇ

Encara que ja fa uns quants mesos que es va produir el retorn d'unes còpies del Retaul de Jaume Huguet a la seva casa, la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià, bo és tenir-ho present en una publicació, com la CRÒNICA DE SARRIÀ, que desitja ser com una mena de mirada atenta als esdeveniments, antics i actuals, que es produeixen en el nostre antic poble de Sarrià. I per celebrar-ho.

El dia de Santa Eulàlia del 2010 es feia el solemne lliurament de les còpies digitals de vuit taules que Jaume Huguet, i algun dels seus deixebles, varen pintar per a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià, a la segona meitat del segle XV, presència fidedigna de les que el poble de Sarrià havia encarregat al mestre Huguet.

El retaul venia a culminar, artísticament, el que havia estat la consecució d'un anhel perseguit durant molt anys: la construcció d'una nova església! L'antic temple s'havia quedat petit, i ja pel setembre de 1373, l'abadessa de Pedralbes – Sarrià depenia del Monestir-havia donat el permís perquè la nova església, que seria en la línia dominant, la gòtica, tirés endavant. El gest, no comportava cap col·laboració econòmica: la gent de Sarrià havia de tirar endavant el projecte pel seu compte i potser per això les obres van durar gairebé un segle. O també per l'alt criteri de qualitat que s'exigia: ho demostra el fet

Dues imatges del retaul de Jaume Huguet

d'encarregar la peça cabdal, l'Altar Major, al millor pintor català de retaules del moment: Jaume Huguet.

El conjunt era de nou taules, de les quals es creu que cinc eren d'Huguet i les altres dels seus deixebles; totes elles col·locades a l'entorn d'una estàtua de marbre de Sant Vicenç. Aquest retaul de l'església gòtica de Sant Vicenç es va mantenir fins a final del segle XVIII, quan les mateixes raons de l'Edat Mitjana conduïren cap a l'edificació d'una nova església: Sarrià havia crescut en habitants... i en

moda dels temps la va inclinar cap al barroc. Es munta un nou Altar Major i el retaul medieval de Jaume Huguet passa a un altar secundari i després, molt probablement, simplement s'emmagatzema.

Cent anys després, amb el romanticisme que porta la Renaixença, es desvetlla l'interès per la nostra pintura medieval, tant pels frescos romànics com pels retaules gòtics. Una nova entitat barcelonesa, la Junta de Museus, desitja exposar bona part del tresor artístic català medieval i ho farà en una exposició, Ars

**UNA VEGADA RECONSTRUÏT EL TEMPLE
EN ELS ANYS 40 DEL SEGLE PASSAT,
EL RECTOR-ARXIPREST DE SARRIÀ,
MN. RAMON GODAYOL I ARMENGOU,
VA RECLAMAR LA DEVOLUCIÓ**

feligresos. La nova església neoclàssica –que, amb algunes variants és la mateixa nau que contemplem avui dia- i la

Sacra, que s'inauguraria el 1902. Abans d'aquesta data uns comissionats de la Junta s'arriben fins a Sant Vicenç per demanar que es deixin,

en préstec, les peces del Retaule de Sant Vicenç, de Jaume Huguet. Cap impediment; es va establir, però, el compromís per escrit que un cop acabada l'exposició, els tornarien les taules. (Document que es conserva).

En realitat, mai més l'església de Sant Vicenç va tornar a veure les taules amb la història i el martiri de Sant Vicenç. Documents parroquials donen fe de la reclamació per la devolució del Retaule; però cap d'ells va trobar acollida en la Junta de Museus de Barcelona. (Avui dia, quan es recorda l'incendi que va devorar tota l'església el juliol de 1936, un pot pensar que va ser un miracle, ja que així, en quedar-se en poder de la Junta, almenys totes les nou taules es van salvar.) No obstant això, l'actuació de la Junta de Museus de Barcelona, no deixa de ser reprobable...

Una vegada reconstruït el temple en els anys 40 del segle passat, el rector-arxiprest de Sarrià, Mn. Ramon Godayol i Armengou, va reclamar la devolució, va insistir una i altra vegada, amb cartes, pressions personals i tot el que va poder, a demanar el compliment de l'acord: que es retornessin les taules a Sarrià; tot en va. Quan es va produir el fet joios del Mil·lenari de Sant Vicenç de Sarrià, l'any 1985, es va demanar que amb motiu del a celebració i només per un curt temps, es poguessin

reunir a la seva parròquia de Sant Vicenç les taules medievals de Jaume Huguet. La contesta va ser la mateixa: un no contundent.

Han passat els anys, però sempre hi ha algú que es recorda dels assumptes sarrianencs. A la Casa Orlandai, ja feia temps que s'hi reunia el "Taller d'Història" on els seus membres rememoren fets i qüestions de Sarrià des del punt de vista històric, i un dia es va parlar del Retaule enyorat... En sortir, tot anant cap a casa, dos dels membres encara en seguien parlant i van pensar que caldria fer algun pas endavant. Hi va haver una reunió, molt encoratjadora, amb el Sr. Rector, Mn. Manuel Valls, i es va pensar que s'hauria d'exposar la situació davant del MNAC. Es va fer una carta, signada pel senyor rector, on s'exposava que, si bé darrerament els murs interiors de l'Església havien estat dignament restaurats, "els feligresos trobaven a faltar el detall que relligués el present amb el seu passat: no seria possible tenir-hi una rèplica del retaule de Jaume Huguet?"

Amb l'escrit a la mà i amb la presència de Carme

Sobrevila, persona amb bona entrada al MNAC i presidenta del "Taller d'Història", es va exposar el cas a la senyora Maria Teresa Ocaña, que ja va tenir un bon gest d'acollida i de comprensió. A partir d'aquest moment hi va haver una gran sintonia amb les persones que tenen cura de l'art gòtic al MNAC, així com amb altres tècnics, la qual cosa va conduir al fi desitjat: les vuit còpies que ara estan penjades en l'antic altar del Carme, entrant a mà dreta. Dins les resolucions parroquials del mes d'octubre, n'hi ha una corresponent a una quantitat destinada a l'embelliment final de l'altar. Es pot dir que amb aquesta intervenció el record de la màgia medieval de Jaume Huguet, el seu retaule queda plenament instal·lat a casa seva, a sant Vicenç de Sarrià.

El dia de la solemne inauguració de la nova instal·lació hi va haver parlaments de les diverses persones que presidien. Només cal recordar, però, el que va fer l'historiador de Sant Vicenç de Sarrià i canonge de la Catedral, Josep M. Martí Bonet: "La iniciativa que s'havia produït a Sarrià la considerava modèlica per acostar l'art a la gent i en l'indret on s'havia pensat que havia d'anar quan es va crear."

JESÚS MESTRE I GODES,
historiador